

УЛИЦАТА

Обичамъ прави улици — насочени въ безкрая,
презъ чийто прорѣзи ни мами широтата на свѣта.
Затуй обикнахъ улица Оборище — защото тя е
съсь твърдъ замахъ обтегната, като черта.

По нея времето е лекокрило и далечъ отнися
тревожния отгласъ на всѣки трудовъ день, —
че другаде животътъ буйствува, а тукъ е хрисимъ
и предъ вратитѣ кѣщни спира усмиренъ.

Но тука сжщо идватъ вечери, когато, неспокоенъ,
напразно ще се мжчишь къмъ бекрая да прозрешъ
все сжщата е улицата и градътъ е сжщиятъ, но той е
сега безъ устремъ къмъ простора свежъ.

Тогасъ автомобилитѣ не профучаватъ съ писъкъ,
а съскатъ въ мрачината по бетонения пжтъ.
Тѣ, сякашъ, крадешкомъ смѣха и радостъта отнисатъ,
отнети презъ деня отъ нѣкоя бедняшка грѣдь.

Веднажъ насреща спрѣ едно купе и въ мигъ портала
проблесна и предъ него слѣзоха жена и мжжъ.
Съ цвѣтя въ ржце, тя никога така не е сияла,
макаръ че грѣйна срѣдъ мъгла и дѣждъ.